

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/1375/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6312205739
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 10. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Priehoda
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2015:6312205739.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Priehodu a členov senátu JUDr. Márie Podhorovej a JUDr. Anny Snopčokovej, v právnej veci navrhovateľa EOS KSI Česká republika, s.r.o., Praha 4, Novodvorská 994, IČO: 25 117 483, Česká republika, zast. TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 36 613 843 proti odporkyni E. Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom T., C.. B. X, za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporkyne Združenie na ochranu spotrebiteľa HOOS, Prešov, Námestie legionárov 5, IČO: 42 176 778, zast. JUDr. Andrejom Cifrom, advokátom, Lučenec, J. Kráľa 5/A, o zaplatenie 2.516,63 Eur s prísl., o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu v Brezne zo dňa 19.08.2014, č. k. 5C/120/2012-122, takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok okresného súdu.

Navrhovateľ je p o v i n n ý zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne Združenie na ochranu spotrebiteľa HOOS, so sídlom Prešov, Nám. legionárov 5, IČO: 42 176 778, trovy odvolacieho konania 131,15 Eur do troch dní na účet právneho zástupcu JUDr. Andrea Cifru, advokáta, AK so sídlom Lučenec, J. Kráľa 5/A.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd návrh navrhovateľa zamietol a odporkyni náhradu trov konania nepriznal. Navrhovateľovi uložil povinnosť nahradiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne trovy konania spočívajúce v trovách právneho zastúpenia vo výške 495,32 Eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Rozhodol tak s odôvodnením, že pre vznesenú námietku premlčania nebolo možné uplatnený nárok zo strany navrhovateľa tomuto priznať.

Proti rozsudku okresného súdu podal odvolanie navrhovateľ. Žiadal rozhodnutie okresného súdu zmeniť a návrhu navrhovateľa v celom rozsahu vyhovieť a súčasne priznať náhradu trov prvostupňového a odvolacieho konania. V dôvodoch rozhodnutia poukazoval na to, že okresný súd nesprávne posúdil premlčanie uplatneného nároku podľa zákona č. 40/1964 Zb., teda Občianskeho zákonníka. Bol toho názoru, že zmluva je absolútnym obchodom a pri posudzovaní premlčania nároku sa mal okresný súd správať ustanoveniami o premlčacej dobe podľa Obchodného zákonníka, a to z dôvodu, že ustanovenie o premlčacej dobe nie je ustanovením, ktoré by smerovalo k ochrane spotrebiteľa. Mal sa teda riadiť Obchodným zákonníkom a ustanoveniami upravujúcimi premlčanie podľa Obchodného zákonníka, podľa ktorého je premlčacia doba 4-ročná a začala plynúť od účinnosti odstúpenia od zmluvy. Nárok navrhovateľa tak premlčaný nemohol byť a taktiež bol toho názoru, že v danom prípade nemohlo dôjsť ani k premlčaniu nároku z dôvodu bezdôvodného obohatenia, lebo k takémuto obohateniu nemohlo dôjsť, keďže išlo o nárok zo zmluvy, ktorý sa nemohol zmeniť na pohľadávku z bezdôvodného obohatenia. Okrem toho poukazoval aj na to, že je nesprávne rozhodnutie okresného súdu aj v tom, pokiaľ priznal vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania. Podľa názoru navrhovateľa vedľajší

účastník - Združenie na ochranu spotrebiteľa HOOS musí byť samé z podstaty svojej existencie schopné poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach, a preto nebol daný právny dôvod, aby sa dalo zastúpiť právnym zástupcom z radov advokátov. Pokiaľ takéto trovy vedľajšiemu účastníkovi vznikli, nešlo o účelne vynaložené trovy na ochranu záujmov odporkyne, a preto takéto trovy nemal súd svojim rozhodnutím vedľajšiemu účastníkovi priznať.

Vedľajší účastník v písomnom vyjadrení na odvolanie navrhovateľa žiadal rozsudok okresného súdu potvrdiť ako vecne správny. Poukazoval na to, že zmluva, ktorá bola uzatvorená medzi navrhovateľom a odporkyňou je spotrebiteľskou zmluvou jednak v zmysle článku 2 Smernice Rady 93/13/EHS, ako aj § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách uvedené v Občianskom zákonníku, ako aj ostatných spotrebiteľských normách vo vzťahu ku všetkým ostatným súkromnoprávnym predpisom slovenského právneho poriadku sú ustanoveniami špeciálnymi, čo je dané tým, že implementujú záväzné európske spotrebiteľské predpisy priamo do právneho poriadku. Je nesporné, že použitie Obchodného zákonníka pri spotrebiteľských vzťahoch je jednoznačne pre spotrebiteľa znevýhodňujúce a naopak dodávateľa dostáva do ešte výhodnejšieho postavenia. V tejto súvislosti tiež poukazoval na Zákon o spotrebiteľských úveroch, ktorý patrí do oblasti občianskeho práva a je vo vzťahu k Občianskemu zákonníku lex specialis. Uvedený stav má ten následok, že pokiaľ určité otázky nie sú vyslovene upravené zákonom č. 258/2011 Z. z., použijú sa na ich riešenie príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka, vrátane všeobecných ustanovení o premlčaní podľa prvej časti ôsmej hlavy Občianskeho zákonníka. Na spotrebiteľské zmluvy podľa § 52 až 60 Občianskeho zákonníka je potrebné vzhľadom na ich systematické zaradenie do Občianskeho zákonníka aplikovať všeobecné ustanovenia o občiansko-právnych vzťahoch. Vyplýva to i zo znenia § 54 ods. 1, vety druhej Občianskeho zákonníka, podľa ktorej si spotrebiteľ v zmluve nemôže zhoršiť svoje postavenie, ktoré by inak mal pri aplikácii ustanovení Občianskeho zákonníka ako celku. Podľa § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka zmluvné podmienky v spotrebiteľských zmluvách sa nemôžu odchýliť od ustanovení Občianskeho zákonníka v neprospech spotrebiteľa, tým sa má na mysli od akýchkoľvek, t. j. aj od všeobecných ustanovení, a teda aj ustanovení o premlčaní. Pokiaľ teda bola vznesená v konaní námietka premlčania a nárok zo strany navrhovateľa nebol uplatnený včas, správne okresný súd rozhodol, keď nárok navrhovateľovi nepriznal. Tento výklad potvrdzuje aj novelizované znenie Občianskeho zákonníka, ktoré prostredníctvom zákona č. 102/2014 z 25.03.2014 v ust. § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka sa zmenilo tak, že sa na konci pripojila veta, z ktorej vyplýva, že na všetky právne vzťahy, v ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka aj keď by sa inak mohli použiť normy obchodného práva. Rozhodnutie okresného súdu považoval za správne jednak vo veci samej, ako aj vo výroku o trovách konania a žiadal priznať aj náhradu trov odvolacieho konania.

Krajský súd preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu danom ust. § 212 ods. 1 O.s.p., bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 O.s.p. a tento v zmysle ust. § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdil.

V zmysle ust. § 212 ods. 1 O.s.p. odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný. Je tiež viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvého stupňa s výnimkami ustanovenými v odseku 2 až 7 § 213 ods. 1 O.s.p.

Z obsahu spisu vyplýva, že na pojednávaní okresného súdu dňa 19.08.2014 bolo dané účastníkom právne poučenie podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p. Po tomto poučení zo strany právnych zástupcov účastníkov konania bolo vyhlásené, že nemajú návrhy na doplnenie dokazovania. Vzhľadom na uvedené preto krajský súd v rámci odvolacieho konania vychádzal zo skutkového stavu zisteného okresným súdom, pretože pre postup podľa ust. § 213 ods. 2 až 5 O.s.p. neboli splnené zákonné podmienky.

V zmysle ust. § 219 ods. 1, 2 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Na základe podaného odvolania zo strany navrhovateľa po preskúmaní danej veci dospel krajský súd k záveru, že okresný súd v danej veci v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav, vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade s § 132 O.s.p. a svoje rozhodnutie riadne odôvodnil podľa ust. § 157 ods. 2 O.s.p. S dôvodmi rozhodnutia okresného súdu sa krajský súd stotožňuje a na tieto poukazuje.

Z obsahu spisu vyplýva, že medzi právnym predchodcom navrhovateľa Beneficial Finance a odporkyňou bola uzatvorená zmluva o osobnom úvere dňa 05.12.2007. Aj z úvodnej časti tejto zmluvy vyplýva, že zmluva o osobnom úvere je zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle Zákona o spotrebiteľských úveroch. Aj v zmysle uvedeného okresný súd správne vychádzal z toho, že právny vzťah medzi právnym predchodcom navrhovateľa a odporkyňou bol právnym vzťahom vyplývajúcim zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Bolo tiež nesporné, že odporkyňa si neplnila povinnosti vyplývajúce zo zmluvy a dojednaných podmienok, a preto právny predchodca navrhovateľa mohol v zmysle obchodných podmienok zmluvy o spotrebiteľskom úvere v článku 4 písmena a) ukončiť zmluvu odstúpením, a to v tom prípade, ak sa dlžník dostal do omeškania s platením v dvoch po sebe nasledujúcich mesačných splátkach alebo jednej mesačnej splátky po dobu dlhšie ako 3 mesiace. V takomto prípade mohol od zmluvy odstúpiť na základe písomného oznámenia, pričom nesporne z týchto obchodných podmienok vyplýva, že v takomto prípade zmluva skončí a celková dlžná suma a zmluvná pokuta, ako aj administratívny poplatok budú okamžite splatné k dátumu uvedenému v tomto oznámení. Je nesporné, že právny predchodca navrhovateľa takéto oznámenie o odstúpení zmluvy pre neplnenie povinnosti vo vzťahu k odporkyni urobil dňa 11.08.2009, pričom v ňom uviedol, že odstupuje od zmluvy o osobnom úvere v súlade s článkom 4 písm. a) obchodných podmienok a súčasne stanovil splatnosť dlžnej sumy na deň 13.08.2009. V súvislosti s písomným oznámením o odstúpení bolo potrebné poukázať na článok 7 všeobecných ustanovení, písmeno c), v ktorom bolo upravené doručovanie zásielok, podľa ktorých bolo treba mať za to, že účinky doručenia nastali aj v prípade, keď sa o doručení dlžník nedozvedel. Keďže v danom prípade išlo vo veci o spotrebiteľský právny vzťah, okresný súd správne vychádzal z ust. § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Aj medzi právnym predchodcom navrhovateľa a odporkyňou bolo nesporné, že právny vzťah medzi nimi sa posudzoval podľa zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Súčasťou zmluvy o úvere boli obchodné podmienky k zmluve o spotrebiteľskom úvere, z ktorých vyplývalo, že ak spotrebiteľ si neplnil svoje podmienky a dostal sa do omeškania so splatením dvoch po sebe nasledujúcich mesačných splátok alebo jednej mesačnej splátky po dobu dlhšiu ako tri mesiace, mohol právny predchodca navrhovateľa využiť svoje právo odstúpiť od zmluvy písomným oznámením, pričom bolo preukázané, že právny predchodca navrhovateľa to aj urobil. V ustanovení článku 4 obchodných podmienok je však uvedená dôležitá právna skutočnosť, z ktorej vyplýva, že v takomto prípade zmluva končí a pohľadávky budú okamžite splatné k dátumu uvedenému v oznámení. Tento dátum bol tiež jednoznačne určený na deň 13.08.2009.

Vzhľadom na to, že zmluva medzi právnym predchodcom navrhovateľa a odporkyňou odstúpením od zmluvy skončila a okamžite vznikol dňom zosplatenia nárok na zaplatenie dlžnej sumy, bolo potrebné z tohto dôležitého faktu vychádzať, keďže v takomto prípade ak odporkyňa si neplnila túto povinnosť a nezaplatila dlžnú pohľadávku, tak na jej strane vzniklo bezdôvodného obohatenie podľa ust. § 451 ods. 1, 2 OZ.

Pretože vzťah medzi právnym predchodcom navrhovateľa a odporkyňou bolo potrebné považovať za vzťah spotrebiteľský, tak bolo potrebné vychádzať jednak z ust. § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ale aj § 54 ods. 1, 2 OZ. V danom prípade bolo potrebné použiť ustanovenia Občianskeho zákonníka, ktoré boli vo vzťahu k odporkyni ako spotrebiteľke priaznivejšie, a teda aj ustanovenia o premlčaní a najmä v súvislosti s bezdôvodným obohatením ust. § 107 ods. 1 OZ, podľa ktorého právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za 2 roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Ak teda doba splatnosti pohľadávky pre právneho predchodcu navrhovateľa bola stanovená na deň 13.08.2009 a návrh na súde bol podaný dňa 29.06.2012, správne okresný súd vyvodil, že nárok uplatnený navrhovateľom bol premlčaný, a preto ho nebolo možné z tohto dôvodu navrhovateľovi priznať. Pokiaľ teda okresný súd návrh navrhovateľa zamietol, rozhodol správne a krajský súd jeho rozhodnutie vo veci samej potvrdil.

Pokiaľ sa navrhovateľ odvoláva na použitie Obchodného zákonníka, tak treba uviesť, že tento odkaz je len všeobecný, pričom za podstatné pri zmluve o osobnom úvere právny predchodca navrhovateľa považoval všeobecné obchodné podmienky, keďže samotnú zmluvu považoval za zmluvu o spotrebiteľskom úvere. Obchodné podmienky k zmluve o spotrebiteľskom úvere len v čl. 7 bode pod písmenom h) majú odkaz na § 401 Obchodného zákonníka v súvislosti s predĺžením premlčacej doby. Toto ustanovenie však je v neprospech spotrebiteľa a aj vzhľadom na charakter formulárovej zmluvy a dopredu pripravené obchodné podmienky nemohla odporkyňa ani tento bod ovplyvniť, a preto správne okresný súd z neho ani nevychádzal, lebo zhoršoval právne postavenie odporkyne ako spotrebiteľky.

Za správne považoval krajský súd aj rozhodnutie okresného súdu vo výroku o trovách konania, a to z dôvodu, že ak navrhovateľ vo veci úspech nemal a odporkyňa vo veci mala úspech, je navrhovateľ povinný v zmysle ust. § 142 ods. 1 O.s.p. nahradiť trovy konania tak odporkyni, ako aj vedľajšiemu účastníkovi, ktorý v konaní na jej strane vystupoval. Keďže odporkyňa trovy nemala, správne okresný súd jej náhradu trov konania nepriznal. Správne okresný súd priznal náhradu trov konania vedľajšiemu účastníkovi, ktorý bol v konaní aktívny a aj na základe jeho podania bolo prístupné k skúmaniu premlčania pohľadávky navrhovateľa. Takúto námietku v konaní podľa názoru krajského súdu mohol vzniesť aj vedľajší účastník, a to aj s ohľadom na znenie § 93 ods. 4 O.s.p. Keďže v konaní vedľajší účastník ako právnická osoba zriadená za účelom ochrany práv spotrebiteľa aktívne vystupovala na strane odporkyne a vzniknuté trovy, ktoré boli uplatnené zo strany právneho zástupcu vedľajšieho účastníka, boli účelne vynaloženými trovami v konaní v súlade s vyhláškou č. 655/2004 Z. z., tak správne okresný súd vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania v prvostupňovom konaní priznal.

Vzhľadom na vyššie uvedené považoval preto krajský súd rozhodnutie okresného súdu za správne tak vo veci samej, ako aj vo výroku o trovách konania, a preto ho v zmysle ust. § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdil v oboch výrokoch.

V odvolacom konaní navrhovateľ úspech nemal. Odporkyňa v odvolacom konaní úspech mala. Na strane odporkyne vystupoval aktívne vedľajší účastník, ktorý podal vyjadrenie na odvolanie navrhovateľa a uplatnil si aj náhradu trov v odvolacom konaní. Uplatnená zo strany vedľajšieho účastníka bola náhrada trov za 1 úkon právnej pomoci podľa vyhlášky č. 655/2004 Z. z., a to za podané vyjadrenie 101,25 Eur, režijný paušál k úkonu vo výške 8,04 Eur, čo je 109,29 Eur a 20% DPH k poskytnutému úkonu právnej pomoci vo výške 21,86 Eur, celkom teda odmena spolu s DPH vo výške 131,15 Eur. Vzhľadom k tomu, že navrhovateľ vo veci úspech nemal, je povinný nahradiť vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov odvolacieho konania vo výške 131,15 Eur, pričom uplatnená odmena za právne zastúpenie bola v súlade s vyhláškou č. 655/2004 Z. z.

Rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.